

³¹Még abban az órában néhány farizeus ment oda hozzá, és így szóltak: „Menj, távozz el innen, mert Heródes meg akar ölni.” ³²Erre ő ezt mondta nekik: „Menjetek, mondjátok meg annak a rókának: Íme, ma és holnap ördögöket űzők ki, és gyógyítok, de harmadnap bevégzem küldetésemet. ³³Viszont ma, holnap és a következő napon úton kell lennem, mert lehetetlen, hogy próféta Jeruzsálemen kívül vesszen el.”

³⁴„Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megölöd a prófétákat, és megkövezed azokat, akik hozzád küldettek, hányszor akartam összegyűjteni gyermekeidet, mint a tyúk a csibéit szárnyai alá, de nem akartátok! ³⁵Íme, elhagyottá lesz a ti házatok. De mondom nektek, nem láttok addig engem, míg el nem jön az az idő, amikor ezt mondjátok: Áldott, aki jön az ÚR nevében!”

Krisztusban együtt ünneplő Gyülekezet!

„Áldott, aki jön az Úr nevében!” – Egy karakteres, igazán biztató, sőt kifejezetten dicsőséges köszöntés ez. De elhangozna-e ma, a te szádból is ez az üdvözlés? Mernéd-e, vagy egyáltalán akarnád-e kimondani? Azt, már szinte nem is merem megkérdezni, hogy kiáltanád-e?

A mai vasárnap is, még böjt előtti vasárnap, Hatvanad vasárnap. Ez nem egy új keletű elnevezés, már a hatodik században használták és ünnepték is. Sok teológus írt erről a vasárnapról úgy, hogy ez, az igehirdetés vasárnapja, amit megerősít az is, hogy az ógyházi evangélium, erre a napra; a Magvető példázata. Azt hiszem, érdemes éppen ezért feltennünk, ma, magunknak a kérdést; hirdetője vagyok-e én az evangéliumnak, az örömhírnék, illetve, ha nem, akkor, pontosan mi is tart távol a Magvetőségtől?

Mai igeszakaszunkat a Heródes Antipász-tól érkező farizeusok szava nyitja. Azért emelem ki, hogy melyik Heródes is ő, mert volt egy néhány, közvetlenül Jézus élete alatt is, és nem lenne jó, ha elkeverednénk közöttük. Ez a Heródes, annak az I. Heródesnek volt a fia, aki Jézus születésekor uralkodott. Ő már nem uralkodott akkora terület felett, mint atyja, csak Galileán és Péreán. Az evangéliumokból megtudjuk róla, hogy bár tisztelte Keresztelő Jánost és szerette hallgatni beszédeit, de végül, a politikai következményektől tartva, börtönbe vetette. Ő ugyan nem akarta végleg elhallgattatni, de egy szép hölgy kérésének eleget téve, végül le is fejeztette. Lukács szavaiból úgy tűnik, hogy ez a Heródes, ismét, egy politikai gyilkosságra készül, de a farizeusok közül, most előbb érnek Jézushoz a vele szimpatizálók és figyelmeztetik. Azonban, ha körültekintőbben vizsgáljuk meg a képet, akkor más megvilágításba kerülnek ezek az aggódó figyelmeztetők. Jézus éppen úton van dél felé, Jeruzsálem felé. Talán már csak napokban mérendő, az a távolság, amit még meg kell tennie Heródes Antipász területén. Csak, hogy Jézus nem siet eléggé az itteni vezetőség szemében. Meg-megáll falvakban és városokban. Tanít; igeszakaszunk előtt épp a szoros kapuról, nem sokkal előtte pedig a terméketlen fügefáról. Nem épp azok a történetek, amit a farizeusok és sok más, önmagát kiválónak tartó ember, szívesen hallgatott. Gyógyít és csodákat tesz, ami miatt féltő, hogy a nép, valóban Messiásnak kiálltja ki és mellé állva, akár még fel is lázadnak. Nincs más út, őt is el kell hallgattatni, akárcsak Keresztelő Jánost, hiszen láthatóan, veszélyesen hangos.

Heródesünket, azonban nem úgy ismertük meg, mint aki, ha a fejébe veszi, hogy megöleti Jézust, akkor hagyná, hogy ilyen egyszerűen kicsússzon a kezéből. Arról már nem is beszélve, hogy Jézus az üzenet hatására sem szaporázza meg lépteit, úgyhogy igen valószínűtlen, hogy a farizeusok utolérik, de Heródes emberei nem. Valószínűbb, hogy, vagy Heródes csak meg akarja sürgetni Jézus távozását és ezért küldi a farizeusokat, vagy, hogy a hír eleve ferdítés, és Heródes, ha beszélt is ilyen lehetőségről, parancsot nem adott rá. Azaz, ismét csak, ahogy az Lukács evangéliumában igen gyakran szerepel, a farizeusok szervezkednek Jézus ellen. Bárhogy is történt, Jézus válaszol és válasza egyetemesebb, mint egy egyszerű; „Nem félek tőled!”. Először is, „rókának” nevezi Heródest. Ez a szó is igen árulkodó. A rókát, mint jelképet, leginkább ma a ravaszsággal azonosítjuk, de nem volt ez mindig így. A róka és az oroszlán kettőse gyakori szereplője volt az ókori, leginkább közel-keleti, állatmeséknek, fabuláknak. Ezekben az oroszlán a dicsőséges, a jelentőségteljes, a fenséges úr, míg a róka a jelentéktelen, az ügyeskedő, a hatalom nélküli egyént jelképezte. Tudjuk, hogy a Messiásra, ismert jelkép volt az oroszlán, már jóval Jézus születése előtt is. Ha így tekintünk

Heródes, azaz a világi uralkodó és Jézus, azaz a Messiás üzenetváltására, akkor talán jobban érthetjük, hogy mi is az üzenet és a válasz.

A király, a minden értelemben hatalmának teljében lévő ember, megüzeni a Messiásnak, hogy köszöni szépen, de ennyi bőven elég volt belőle. Menjen el a közeléből, vagy elpusztítja. A róka az oroszláznak. Az ember a Megváltónak.

Jézus azonban nem csak Heródesnek válaszol, hanem beszéde közben Jeruzsálem felé fordul és hozzájuk is szól. Tudja, hogy bár más uralkodik azon területen, a helyzet, az ember üzenete Istennek, ott sem más. Ott sem Magvetőkkel, hanem Megvetőkkel van tele a város. Tudja, hogy bár bevonulásakor majd örömdvözlettel fogják fogadni, de ez, annak a Jézusnak fog szólni, akit ők várnak, nem pedig, annak, aki valóban érkezni fog. Sem Heródes, sem a farizeusok, sem a Jeruzsálemiek, nem akarták Jézust végérvényesen kitörölni, vagy elpusztítani az életükből. Csak azt kérték; „Menj el, lehetőleg olyan távolra, ahol engem már nem zavar a jelenléted.”. Vagy, ahogy talán sokan Virágvasárnap tették; örülnek az érkezőnek, de, csak, ha megfelel az elvárásaiknak. De mára megváltozott mindez? Ma már mind őszinte örömmel kiálltunk az Úrhoz? Vagy még mindig Heródesek vagyunk, és azt mondjuk; „Persze, gyere be az életembe, de maximum arra az egy-egy órára vasárnaponta, vagy csak a nagy ünnepeken is elég lesz, vagy tudod mit, inkább maradj csak az ajtón kívül, majd szólok, ha éppen kellesz!”? Teremtünk, ahogy az itt Jézus szavaiból is látszik, jól ismer bennünket; „mint a tyúk a csibéit szárnya alá” akar gyűjteni minket újra és újra, de mi nem akarunk ott maradni. Miért? A válasz, azt hiszem a félelem és a szégyen. Félelem, mert, még ha próbálom mélyen el is temetni magamban, de ismerem a bűneimet. Még ha ideig-óráig el is tudom terelni a saját figyelmemet is róluk a világ mindenféle ámitásával; pénzzel, márkákkal, facebook-kal, sztárokkal és jellegtelen, értelmetlen hírekkel, akkor sem tudok teljesen érdektelenné válni a hordozott terheim felé. De félünk a bűnbánattól, félünk attól, hogy gyengének, hogy Krisztusra szorulónak tűnjünk mások és magunk előtt. Mert erősnek, egyéniségnek, lehengetlőnek kell lenned, olyannak, akin nem tudnak fogást találni.

De talán mindenkinél eljön az a pont, amikor ez a csillogó, cukormázos reklámélet összetörik és tudja, hogy Istenbe kell kapaszkodnia, mert nem akar megint egy homokra épített házat, hanem itt az ideje, hogy sziklára építsen. Ekkor még mindig meg kell küzdenie a szégyen kísértésével. Azzal a hanggal, ami azt mondja; „Te nem vagy elég jó, te már túl messze vagy az Atyától!”. Egy alkalommal, mikor börtönmissziósokkal együtt szerveztünk előadást, halhattam, hogy egy már szabadult rab mesélt arról, hogy milyen nehéz is volt, azt feldolgoznia, még a szabadulása előtt, hogy ő bármit is tesz, bármennyi időt is ült börtönben, ő már örökre bűnös marad. Elmondta, hogy mennyi rabtársáról hallott, akik nem tudták feldolgozni ezt az érzést és visszaestek, vagy inkább eldobták az életüket.

És valóban, nem lehet csak úgy ledobni a bűnös életet, mint egy koszos, szakadt ruhát. Nem elég, hogy megpróbálom kimosogatni és foltozgatni, attól már sosem lesz igazán tiszta és szép. Egy megoldás van, ha odaállunk az elé, akitől a ruhát, az életünket kaptuk és Őt kérjük, hogy adjon nekünk új életet. Az Ő szeretetében megnyugvó és növekvő életet.

Ha merünk odafordulni Istenhez, ha többé nem akarunk világi, kifacsart értékeket és eszméket követni, ha mi is merünk, Pál apostollal együtt, az erőtlenségeinkkel dicsekedni, mert tudjuk, hogy azokon keresztül meg fog mutatkozni Krisztus dicsősége, akkor mi is Magvetőkké válhatunk. Olyan emberé, akiknek az életén meglátszik, hogy közösségben él Istennel. Olyan emberré, aki nem fél őszintén kiáltani a kapuban, hogy „Áldott, aki jön az Úr nevében!”. Igét hirdetővé. Jézust hirdetővé. Mert Isten közelében, már nem parancsolatokról, szabályokról és Isten akarataról, fogsz beszélni, hanem az életeredről, ami jó és biztos helyen van, mert az igazi Hatalomra bíztad. Ámen!